

Neděle velikonoční 4.4.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen.“ (Lk 24,1-12)

Už jste někdy viděli poničené náhrobní kameny, vykradené hroby a zdevastovaný hřbitov? Nejspíše ano. Na fotkách nebo v televizních záběrech. Takový je obraz pokleslé kriminality, které není nic svaté a se kterou se, žel, můžeme setkat také v dnešní době. – Jdeme na hřbitov s kytičkou a se vzpomínkou na rodiče nebo své milé a najdeme rozbité vázy, počmárané náhrobky a zneuctěné místo. – Tyto obrazy nám mohou pomoci aspoň trochu porozumět galilejským ženám, které jdou ke hrobu nabalzamovat tělo umučeného Ježíše. Přišly a našly otevřenou a prázdnou hrobku. Byl to pro ně šok a velké překvapení. Napadaly je u toho nejrůznější věci. Také to, že někdo Ježíšovu mrtvolu ukradl a odnesl jinam. V té jejich bezradnosti a vnitřním zmatku jim přicházejí na pomoc Boží andělé. Kladou ženám u hrobky zajímavou otázku a předávají důležitou informaci : *„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen“*.

1. Proč hledají ženy Ježíše na hřbitově?

Odpověď na tuto otázku je jednoduchá: protože *zemřel*. V pátek večer zemřel Ježíš krutou smrtí ukřižováním spolu s dalšími dvěma muži na popravišti za jeruzalémskými branami. Josef z Arimatie zařídil jeho pohřeb a nechal ho uložit do skalního hrobu. Galilejské ženy, které Ježíše doprovázely, které v Něho věřily a které Ho milovaly, to všechno viděly. Proto v neděli brzo ráno pospíchají ke hrobu. Věděly dobře, který hrob to je, nespletly se. Chtějí prokázat zemřelému poslední službu a nabalzamovat jeho tělo vonnými mastmi. Na hřbitově je ovšem čekalo velké zklamání: tělo umučeného Ježíše bylo pryč. Kromě toho se ve stejnou chvíli od Božích poslů dověděly, proč je skalní hrob prázdný: ***Jejich Pán byl vzkříšen z mrtvých*** a už není mezi mrtvými!

2. Proč hledají ženy živého mezi mrtvými?

Také na otázku andělů se dá odpovědět celkem snadno. Všichni učedníci a s nimi i ženy úplně zapomněli na slova, která Mistr víckrát opakoval. Evangelisté zaznamenali svorně Ježíšův komentář k blížícím se událostem v 9,22, kde čteme např. u Lukáše: *„Syn člověka musí mnoho trpět, být zabit a třetího dne vzkříšen“*. V 18,32 najdeme další připomenutí: *„Neboť Syn člověka bude vydán pohanům, zbičují ho a zabijí; a třetího dne vstane“*. Ve chvíli, kdy to andělé ženám opakují, Ježíšova slova se jim pomalu vynořují z paměti a ony vzpomínají. Ano, Pán to říkal. Učedníci a ženy to slyšeli, ovšem nebrali to vážně. Nechtěli, aby se Mu stalo něco zlého, a neuměli si ani představit, že by jejich Mistr musel skončit špatně! A už vůbec nebyli schopni se přenést ve víře přes Jeho smrt a za hrob a věřit něčemu úplně novému. Všichni považovali za nepravděpodobné a nemožné, aby se stalo to, o čem Ježíš mluvil. *Proto* to nebrali vážně a zapomněli na to tak, jak se zapomíná na něco, co není důležité. *Proto* jsou všichni po Ježíšově smrti smutní a nikoho nenapadlo čekat nějaké pokračování a vyhlížet vzkříšení! Jejich víra byla pevně spjata s Ježíšovou tělesnou přítomností. Byla to víra, kterou držela Ježíšova silná osobnost. Když Pán Ježíš zemřel a nebyl, zhroutil se celý vnitřní svět učedníků a žen kolem Ježíše. Nezůstalo jim kromě zážitků a vzpomínek nic. V srdcích Ježíšových lidí zůstala nejistota a objevil se strach. Tam, kde

končí víra, začíná obvykle strach. – (Možná to bylo něco trochu podobného, co vidíme u dětí. Malé děti se dost často bojí tmy. Když mají u sebe maminku nebo tatínka a ti je drží za ruku, cítí se v bezpečí, i když je tma stejná. Svůj strach překonávají důvěrou v rodiče, který je s nimi. Větší děti dokážou překonávat strach racionálně: řeknou si, je sice tma, ale jsem doma, dveře jsou zamčeny, rodiče jsou doma, nic se nemůže stát. Další stupeň důvěry je víra v Boží moc a lásku: když někdo uvěří v Krista, spoléhá na Boží slovo, na Boží lásku a věrnost a opírá se o dosavadní zkušenosti. K takové důvěře chce přivést Ježíš každého věřícího).

3. Kde měly ženy hledat Ježíše?

Na další otázku, která nás napadá, už odpověď v Bibli nenajdeme. Přesto si na ni odpovědět umíme. Lze ji odvodit od pokračování velikonočního příběhu. *Ženy nemusely hledat Pána, protože On by si je našel sám.* Pán Ježíš ve svém vyučování nemluvil nikde o tom, že se chce s učedníky setkat na určitém místě. On chtěl, aby si pamatovali Jeho slova, věřili Mu a podle toho se chovali. Otázka andělů je vlastně takovým napomenutím. „*Proč hledáte svého Pána v hrobě, když vám řekl, že v hrobě nezůstane?*“ – Dnešní den, ten nejvýznamnější den a svátek všech křesťanů, v neděli vzkříšení, můžeme otázku z evangelia vztáhnout na sebe. Ptejme se: *Kým je Ježíš Kristus pro nás? Kde je to v našem křesťanském životě poznat, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých? Nehledáme Pána Ježíš také někdy na „hřbitově“ - v minulosti?*

4. Kde najdeme stopy Kristova vzkříšení dnes?

a) Vzkříšení Ježíše Krista není událost, která by se dala historicky dokázat. Nikdo u toho nebyl, když Ježíš za tmy velikonočního rána opouštěl tmou skalního hrobu. Máme ovšem celou řadu svědectví o tom, že se různí lidé setkali s Ježíšem druhý den po Velkém pátku. Nejdříve Ho viděli umírat na kříži, Jeho smrt byla úředně ověřena a pak Ho uložili do hrobu. Potom se ovšem zjevil svým učedníkům. Jediné vysvětlení tohoto paradoxu slyšíme ve *velikonočním kázání* andělů: ***Ježíš byl vzkříšen a vstal z hrobu.*** Boží Syn prošel hrůzami smrti dál do nového života, který už smrt ohrozit nemůže. Ježíšovo vzkříšení potvrzuje, že to všechno je Boží dílo. Vzkříšení Ježíše Krista je vítězstvím života nad smrtí, světla nad tmou, pravdy nad lží a lásky nad nenávisť. Bůh se přiznává k cestě svého Syna a zve všechny k víře v Něho. Víra v Ježíše Krista je takovým vzkříšením k novému, věčnému životu. Kdo spojí svůj život vírou s Kristem, je na Boží cestě a už dnes žije novým, věčným, nezničitelným životem. Kristovo vzkříšení nám připomíná, že *poslední slovo v našem životě nemá smrt, ale Bůh.*

b) Jako věřící jsme povoláni k tomu, abychom způsobem svého života dosvědčovali, že Ježíš Kristus je živý. ON nezůstal v hrobě, On byl vzkříšen! On je věčně živý a žije ve slávě svého Otce. Ovšem On je živý také v životech všech, kteří v Něho věří a kteří se k Němu hlásí. On je živý v tom, jak proměňuje životy křesťanů. On je živý pro nás, ale také v nás. Proto udělejme Vzkříšenému Kristu prostor pro nové věci v srdci, v mysli, v jednání. Také na mém a tvém životě může být vidět, že Bůh je mocnější než hřích, smrt a ďábel tam, kde nad hříchem, smrtí, lží, nenávisť, pýchou, hněvem a sobectvím vítězíme s Jeho pomocí též. Apoštol Pavel vyznává: „*nežiji už já, ale žije ve mně Kristus*“ (Ga 2,20). Sotva by to mohl povědět, kdyby to nebyla pravda. Když v nás žije Kristus, snažíme se odpouštět, milovat, ustoupit, snášet druhé, pomáhat, podělit se s potřebnými. Proměněné životy křesťanů jsou tím nejlepším důkazem toho, že Ježíš byl vzkříšen a žije. Pamatujme na to. (3.4.2010 – B.Kaleta)